

Začel je vedno bolj pritiskati mraz. Sneg je pobelil že nižje gore, in pričačkavali smo, da pade kmalu tudi po dolinah.

Opazil sem, da je družba mojih prijateljev vedno manjša. Nekega jutra jih je priletelo samo še pet. Bili so videti vsi potrti. Žalostno so čivkali, kakor bi mi peli v slovo in tresli so se, ker jih je zeblo.

Drugi dan ni bilo nobenega več. Stal sem pri oknu in gledal, če se prikaže še kateri, a čakal sem zaman. Odleteli so na jug, v gorkejšje kraje.

Okrog moje sobice pa je postalo hipoma vse tako otožno in pusto. Večrat sem mislil na drobne ptičice in jih želel skoro zopet videti.

* * *

In prišla je zopet blažena pomlad ter nam prinesla novega veselja. Vrnili so se lepši dnevi in vrnili so se tudi moji znanci — ščinkovčki. Kako sem bil vesel, ko je zašumelo nekega jutra pod mojim oknom in sem zaslišal prijetno žvrgolenje dragih mi ptičkov. Zazdelo se mi je, da poznam še vse iz prejšnjega leta. Nemara so tudi oni spoznali mene, ker so tako obletavali moje okno.

Pogostil sem jih zopet z drobtinicami in jih opazoval, kako so pridno pobirali božji dar.

Preštel sem jih, a bilo jih je samo sedem. Prejšnje leto jih je bilo gotovo še enkrat toliko. In premišljeval sem, kje so ostali drugi. Čakal sem več dni, a bilo jih je vedno samo sedem.

Sedaj jih prihaja zopet več, a ti so gotovo drugi kot lansko leto. Pogosto mislim na one, ki so odleteli jeseni na jug, a jih ni več nazaj. Kaj se jim je pripetilo na poti? Ali so onemogli in poginili v tujini? Morda so jih ljudje polovili in jih zaprli v kletke . . .

Take misli me obhajajo, in težko mi je pri srcu. Da bi ostali sami na jugu, ne morem verjeti. Še jeseni, ko zavlada mraz, se tako težko ločijo od nas, a da bi nas pozabili na tujem — to je nemogoče.

Morda so pa zaostali na poti in pridejo pozneje. To bi čivkali, se priklanjali in mi pripovedovali, kaj vse so doživeli na dolgem potovanju.

IVO TROŠT:

Tečni ogel kruha.

va delavca Pavle in Jure, prideta ob veliki draginji vsak po svojem opravilu s kmetov zjutraj v mesto. Oba sta že mislila, kje bi si kupila kruha, da si utešita glad, toda nujno opravilo ju je glasneje zvalo drugam. Kruh pride na vrsto šele opoldne. Boljšega kosila si itak nista mogla privoščiti.

Domenita se torej, da se opoldne snideta na velikem trgu, kjer je gotovo tudi največji kruh. Od tam pojdetata za kosilo preganjat glad k peku. Ali glad je bil hujši kot njih trdni sklep. Nobeden še ni bil doobra izvršil naro-

čenih opravil, ga je že s krulečim glasom opominjal želodec, naj se ozre, kje ponuja najbližji pek ne žemelj, marveč največje hlebe, da kupita kruha na ogle, kakor sta ga bila navajena otepati doma.

Prav glasno je sitnaril želodec Juretu, ki je bil doma znan kot posebno ješč, a ne posebno bistre glave fant.

Ko sta se opoldne zares srečala na velikem trgu in je Pavle še ugi-bal, h kateremu peku bi krenil, se mu je Jure že prismejal nasproti s poslednjo skorjo kruha v roki in mu svetoval moško: »I, kaj ugiblješ? Draginja je povsod, majhen kruh tudi povsod. Kar tukaj-le noter stopi! Lej, že pol mesta sem obredel in pojedel že tri ogle kruha, a še nisem sit, pri tem-le sem se pa najedel kar prvega. Mojster ima res tečen kruh.«

Pavle pogleda tovariša neverno in reče: »Že mogoče. Izkusil si, pa mi tudi moreš svetovati. Torej kar tukajle — pričnem.«

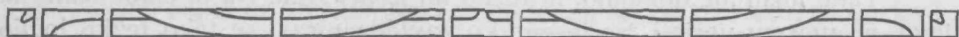
»Seveda,« potrdi Jure veselo, da je obveljala njegova, in še pristavi: »Tri ogle kruha prihraniš.«

»Prihranim, res, toda samo tedaj, če bom za cele tri ogle prej sit kot ti, Jure, ali razumeš?«

»I, kaj bi ne? Ko bi bil le tudi jaz začel pri tem-le poštenem mojstru!«

»In použil poleg prvih treh oglov še četrti ogel, potem bi bil šele s štirimi ogli nabasan kot si sedaj. Mari misliš, da si druge tri prej spravil — v pekel?«

»A-a-a!« se začudi Jure, založi poslednji grižljaj in se domisli, da je bil danes najbrž res za cel hleb kruha lačen. Ponudi se še Pavletu, da mu pokaže, kod je iskal najtečnejši kos kruha. Pavle je ponudbo odklonil, zakaj on ni bil danes lačen za cel hleb kruha.

Pozimi.

*Ha, ha, ha, ha, juhej, juhej,
veseli le bodimo,
saj hitro na saneh naprej
po klancu mi drčimo.*

*Hura, hura, zdaj naš je čas,
zato se veselimo;
kaj sneg, kaj burja briga nas,
da le naprej hitimo.*

*Le ven, le ven, na prosto plan,
četudi je zdaj zima;
pust njemu pač je zimski dan,
ki le pri peči kima.*

Branko Brankovič.

